

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 5. maja 1918.

Treść: (№ 162.—164.) 162. Rozporządzenie, w sprawie utworzenia wydziału zawodowego dla handlu wyrobami rolniczymi i produktami mlewa. — 163. Rozporządzenie, w sprawie nowego uregulowania obrotu kora dębową i sosnową oraz dębnicą garbarską. — 164. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla tutejszokrajowych materiałów garbarskich.

162.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 27. kwietnia 1918,

w sprawie utworzenia wydziału zawodowego
dla handlu wyrobami rolniczymi i produktami
mlewa.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917,
Dz. u. p. Nr. 307, i rozporządzenia z dnia
15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257, zarządza
się, co następuje:

§ 1.

Wydział zawodowy dla handlu wyrobami rolniczymi i produktami mlewa.

Dla zastępowania specjalnych interesów han-
du wyrobami rolniczymi i produktami mlewa
tworzy się „Wydział zawodowy dla handlu wyro-
bami rolniczymi i produktami mlewa“.

Ten wydział zawodowy ma swą siedzibę
we Wiedniu.

§ 2.

Cel wydziału zawodowego.

Do wydziału zawodowego dla handlu wyro-
bami rolniczymi i produktami mlewa należy:

a) wydawanie opinii i przedstawianie wniosków
w sprawach, dotyczących handlu wyrobami
rolniczymi i produktami mlewa,

b) wykonywanie zarządzeń, obejmujących te
sprawy, o ile Minister handlu przekaże je
wydziałowi,

c) współdziałanie przy tych zarządzeniach gospo-
darstwa wojennego i przejściowego, które
odnoszą się do handlu wyrobami rolniczymi
i produktami mlewa.

Uchwały, mające zasadnicze znaczenie, należy
podać do wiadomości dyrekcyi gospodarczego wy-
działu kupiectwa (rozporządzenie z dnia 15. czerwca
1917, Dz. u. p. Nr. 257). Jeżeli dyrekcyja ta
skonstatuje, że odnośne uchwały nie zgadzają się
z interesami poszczególnych gałęzi handlu, natemazas
winna ona przez wspólne narady z dyrekcyą wy-
działu zawodowego wyjaśnić zachodzące wątpli-
wości i starać się o porozumienie; jeżeli usiło-
wania te spełnią na niczem, ma dyrekcyja wy-
działu gospodarczego przedłożyć uchwałę wydziału
zawodowego ze swimi uwagami Ministrowi handlu
do decyzji.

§ 3.

Skład wydziału zawodowego.

Wydział zawodowy dla handlu wyrobami
rolniczymi i produktami mlewa składa się conaj-
wyżej z 40 członków, których mianuje Minister
handlu z zastrzeżeniem odwołania z pośród han-
dlarzy wyrobami rolniczymi i produktami mlewa;
spełniają oni swe funkcje jako urząd honorowy.

§ 4.

Prawny charakter wydziału zawodowego.

Wydział zawodowy dla handlu wyrobami rolniczymi i produktami mlewa jest osobą prawniczą i zastępuje go na zewnątrz jego dyrekcja. W imieniu dyrekcyi podpisuje przewodniczący lub w razie doznania przezeń przeszkody jeden z jego następców.

§ 5.

Dyrekcja wydziału zawodowego.

Dyrekcja wydziału zawodowego dla handlu wyrobami rolniczymi i produktami mlewa składa się z przewodniczącego, trzech jego następców i z dalszych conajwyżej 14 członków.

Członków dyrekcyi mianuje Minister handlu z zastrzeżeniem każdorzędnego odwołania; spełniają oni swe funkcje jako urząd honorowy.

Dyrekcja zastępuje wydział na zewnątrz i sprawuje wszystkie czynności a w szczególności prowadzi także potrzebne pertraktacje z innymi organizacjami gospodarstwa wojennego i przeciowego.

Do niej należy rozstrzyganie we wszystkich sprawach, w których nie jest wyraźnie przewidziane powięczenie uchwały przez wydział (§ 7.).

Dyrekcji wolno przybierać na swe posiedzenia fachowych członków wydziału i innych ekspertów w charakterze doradców.

Dyrekcja winna składać wydziałowi bieżące sprawozdania o swej działalności, jest ona obowiązana do składania rachunków i ma przedkładać corocznie wydziałowi zamknięcie rachunkowe do zbadania i zatwierdzenia.

Przewodniczący zwołuje dyrekcję i wydział na posiedzenia i na nich przewodniczy.

Dyrekcja ustanawia urzędników i siły pomocnicze i reguluje prowadzenie czynności. Zasadnicze uchwały w tym względzie i ustanawianie osób na stanowiska kierujące podlegają zatwierdzeniu Ministra handlu.

§ 6.

Prowadzenie czynności przez dyrekcję.

Dyrekcja zbiera się na posiedzenia w miarę potrzeby.

Odnośnie zaproszenia wystosowuje się do członków dyrekcyi i do komisarza rządowego (§ 10.) pisemnie lub telegraficznie.

Dyrekcję należy zwołać na posiedzenie w ciągu dni ośmiu, jeżeli tego zażąda komisarz rządowy lub conajmniej pięciu członków dyrekcyi, z podaniem przedmiotów obrad.

Dyrekcja jest zdolna do powięczenia uchwał, jeżeli zostali zaproszeni wszyscy członkowie i komisarz rządowy i jest obecnych przynajmniej sześciu członków; uchwały jej zapadają większością głosów, w razie równości głosów staje się uchwałą to zdanie, do którego przyłączył się przewodniczący. Komisarz rządowy nie bierze udziału w głosowaniu.

§ 7.

Pełne zebranie wydziału zawodowego.

Do pełnego zebrania wydziału zawodowego należy:

- a) ustalanie zasad dla traktowania spraw, wymienionych w § 2.;
- b) czuwanie nad obrotem kasowym i składaniem rachunków, tudzież powięczenie uchwały w sprawie pokrycia kosztów sprawowania czynności przez wydział;
- c) ustanawianie podwydziałów dla wstępnego obradowania nad pewnymi kwestiami;
- d) obradowanie i powięczenie uchwały co do wszystkich innych spraw, przekazanych mu przez dyrekcję lub komisarza rządowego.

Uchwały wydziału są dla dyrekcyi wiążące.

§ 8.

Porządek czynności wydziału zawodowego.

Wydział zbiera się w miarę potrzeby. Na żądanie komisarza rządowego lub na pisemny wniosek przynajmniej dwunastu członków wydziału należy zwołać wydział na posiedzenie do dni czternastu.

Zaproszenia na posiedzenia wystosowuje się do członków i do komisarza rządowego pisemnie lub telegraficznie.

Na zarządzenie przewodniczącego lub komisarza rządowego można powoływać na posiedzenia znawców z głosem doradczym.

Wydział jest zdolny do powięczenia uchwał w razie obecności przynajmniej 15 członków wydziału, pośród których znajduje się przynajmniej sześciu członków dyrekcyi. Przewodniczący głosuje także; w razie równości głosów rozstrzyga jego głos. Komisarz rządowy nie bierze udziału w głosowaniu.

Członkowie wydziału mają prawo każdego czasu wystosować wnioski do dyrekcyi, co do których winna ona powiązać jaknajrychlej uchwałę. Obrady i powięczenie uchwały należy utrzymywać w tajemnicy, jeżeli tak uchwalono albo komisarz rządowy tego zażąda.

§ 9.

Szczególne obowiązki funckionario-szy i urzędników wydziału zawodowego.

Wszyscy członkowie dyrekcyi i wydziału oraz wszystkie osoby, biorące udział w prowadzeniu czynności, winny przestrzegać najzupełniejszej bezstronności i największej sumienności.

Wszyscy funkcyonariusze i urzędnicy wydziału są obowiązani przestrzegać tajemnicy co do wszystkich spraw, o których powzięli wiadomości w tym swoim charakterze, a których zużytkowanie lub rozszerzanie pozaurzędowe sprzeciwia się celom wydziału lub też dotyczy stosunków przedsiębiorstw poszczególnych osób; mają oni to przyrzec na piśmie.

Obowiązkiem dyrekcyi jest starać się o to, by zapobieść nadużyciom przy zużytkowaniu lub podawaniu wiadomości o stosunkach kupieckich, jakie wpłynąły do wydziału.

Urzędnicy i siły pomocnicze winni usłuchać wezwania do udzielenia wiadomości, dostarczonych kancelaryj przez interesentów, tylko wówczas, gdy takie wezwanie zostanie wystosowane do nich przez komisarza rządowego lub gdy dyrekcja poeweźmie w tym kierunku uchwałę, zatwierdzoną przez komisarza rządowego.

§ 10.

Nadzór państwo-wy.

Wydział zawodowy dla handlu wyrobami rolniczymi i produktami mlewa stoi pod nadzorem państwowym, sprawowanym przez komisarza rządowego. Mianuje go Minister handlu.

Komisarza rządowego należy zapraszać na wszystkie posiedzenia i ma on prawo do zabierania w każdej chwili głosu i do stawiania wniosków, co do których musi być powzięta uchwała. Ma on nadto prawo odraczania uchwał i zarządzeń wydziału i jego dyrekcyi na tak dłucho, aż Minister handlu wyda ostateczną decyzję.

Komisarz rządowy ma prawo wglądania do wszystkich ksiąg, zapisków i aktów i prawo żądania wszelkich wyjaśnień, jakie uważa za potrzebne.

§ 11.

Kary.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia ludzie zarządzeń, wydanych na jego podstawie przez Ministra handlu, o ile czyn nie podlega surowszemu ukaraniu, będzie karała polityczna władz pierwszej instancji grzywnami do 5000 K lub aresztem do dwóch miesięcy.

§ 12.

Rozwiązywanie wydziału zawodowego.

Wydział zawodowy dla handlu wyrobami rolniczymi i produktami mlewa rozwiązuje Minister handlu po wysłuchaniu dyrekcyi i gospodarczego wydziału kupiectwa (§ 15. rozporządzenia z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257).

§ 13.

Początek mocy obowiązującej.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wieser wlr.

163.**Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami kolej żelaznych i rolnictwa z dnia 2. maja 1918,**

w sprawie nowego uregulowania obrotu korą dębową i sosnową oraz dębnicą garbarską.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zmieniając rozporządzenie ministerialne z dnia 2. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 144, zarządza się:

§ 1.

Kora dębowa i sosnowa (w stanie rozdrobnionym lub nierożdrobnionym) może być wprowadzana w obrót tylko według przepisów tego rozporządzenia.

§ 2.

1. Posiadacze lasu i uprawnieni do wycięcia drzewa mogą uzyskać we własnych lub nabytych na wyrób lasach korę sprzedawać tylko uprawnionym w myśl punktu 2. nabywców albo im pozwalić uzyskiwanie kory.

2. Zakupywanie kory i dębnicy dozwolone jest Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych i producentom skóry, a ponadto tylko tym osobom, które zajmowały się tym handlem w sposób zarobkowy już w roku 1915.

Handlarze korą i dębnicą mogą sprzedawać i dostarczać swe zapasy kory i dębnicy, przed ofiarowaniem ich do zakupu Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych stosownie do przepisu § 5. tego rozporządzenia, tylko samom, osobno przez to towarzystwo do takiego zakupywania upoważnionym.

3. Producenci skóry nie mogą kupować ani sprowadzać kory i dębnicy od handlarzy.

Oddawanie kory i dębnicy przez producentów skóry może nastąpić tylko przy przestrzeganiu przepisów § 10. tego rozporządzenia.

§ 3.

Każdy posiadacz zapasów kory dębowej i sosnowej lub dębnicy winien poczawszy od dnia 31. maja 1918 donieść w ostatnim dniu każdego miesiąca Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu, jakie zapasy kory i dębnicy w poprzednim miesiącu wyrobil lub sprzedział.

Obowiązek doniesienia istnieje bez względu na to, czy zapasy są jeszcze złożone w lesie, czy już z lasu je wywieziono.

Do producentów skóry mają zastosowanie przepisy § 9. tego rozporządzenia.

§ 4.

Po ukończeniu uzyskiwania kory, w każdym jednak razie do dnia 31. sierpnia 1918 ma każdy producent dębnicy garbarskiej donieść politycznej władzy I. instancji właściwej według miejsca wyciębu, ile uzyskał metrów sześciennych kory dębowej a ile kory sosnowej.

§ 5.

Posiadacze lasu, uprawnieni do wyciębu drzewa, handlarze korą i dębnicą mają swoje zapasy kory i dębnicy oraz te ilości, które zamierzają w ciągu roku 1918 wytworzyć lub sprowadzić, zaofiarować dnia 31. sierpnia 1918 do zakupna Centrali dla skór surowych i wyprawnych, o ile kory i dębnicy nie sprzedali już do tego czasu konu innemu, stosownie do postanowień § 2., punkt 1. i 2.

Od tego obowiązku ofertowania wyjęte są zapasy, będące w posiadaniu państwa.

§ 6.

Przepisane w § 5. oferty należy odesłać do Centrali dla skór surowych i wyprawnych najpóźniej w dniu 31. sierpnia 1918 pocztą listem poleconym (za recepsem zwrotnym).

Na oferty należy używać druków, wyłożonych w wspomnianej Centrali.

Centrala ma objąć po ustanowionych cenach najwyższych wszystkie ilości kory i dębnicy, które jej do dnia 31. sierpnia 1918 zaofertowano i do dnia 30. listopada 1918 dostawiono do stacyi załadowania. Jeżeli przeszkody w ruchu kolejowym uniemożliwią dostawę we właściwym terminie tudzież dla takich miejsc uzyskiwania kory, z których można ją odstawać tylko po śniegu, zostanie

przedłużony termin dostawy do dnia 28. lutego 1919, a o ile chodzi o dębnicę łamana, gęczoną lub mieloną, aż do dnia 31. maja 1919.

Sprzedający mają zawiadomić Centralę o przygotowaniu kory do dostawy za każdym razem pismem poleconem (za recepsem zwrotnym).

Centrala jest obowiązana w ciągu 4 tygodni licząc od otrzymania pisma wydać zarządzenie co do odesłania przygotowanej kory lub dębnicy. Sprzedający winien towar dostawiony do stacyi załadowania odesłać bezzwłocznie odpowiednio do zarządzeń Centrali na jej koszt tym odbiorcom, którym Centrala towar przydzieliła. Za miejsce dopełnienia — jeżeli nic innego nie umówiono — ma uchodzić miejsce przeznaczenia towaru, jeżeli leży w Austrii. W innym razie obowiązują w tym względzie ogólne postanowienia artykułu 324. u. h.

Wysyłka nastąpi stosownie do zarządzenia Centrali w workach lub bez opakowania. Centrala winna dostarczyć potrzebnych do transportu worków, a jeżeli transport ma się odbyć w wozach otwartych, na żądanie sprzedającego potrzebnych płacht.

Sprzedający winien przesyłać towarzystwu równocześnie z wysłaniem towaru:

1. wykaz gatunku, pochodzenia i jakości wysłanego towaru,

2. rachunek,

3. duplikat listu przewozowego, zawierający urzędowe podanie ciężaru.

Centrala winna zapłacić 80% należącej się sprzedającemu według tych dokumentów ceny kupna zaraz po nadjęciu dokumentów, a resztę uścić do dni ośmiu po odebraniu towaru, o ile nie zostaną zarzucone towarowi wady.

Odbiór winien być uskuteczniony w ciągu pięciu dni po uwiadomieniu odbiorcy o nadaniu towaru na stację przeznaczenia. W ciągu tego czasu winien także odbiorca zarzucić towarowi ewentualne wady w Centrali dla skór surowych i wyprawnych. Odbiorca winien ponadto donieść natychmiast pisemnie nadawcy towaru o jego nadaniu na stację przeznaczenia.

Centrala może dochodzić wad towaru tylko wtedy, jeżeli doniosła o nich sprzedającemu do dnia 14 po uwiadomieniu odbiorcy o nadaniu towaru na stację przeznaczenia.

Po zarzuceniu wad w czasie właściwym winna Centrala zapłacić resztę ceny kupna dopiero na zasadzie prawomocnego rozstrzygnięcia o wartości towaru.

Pozatem miarodajne są dla praw i zobowiązań stron kontraktujących ogólne zasady prawne.

§ 7.

W razie braku zgodnego porozumienia ma oznaczyć wynagrodzenie za korę i dębnicę, zafertowaną Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych stosownie do przepisów §§ 6. i 10. przedewszystkiem sąd polubowny (część szósta, czwarty rozdział procedury cywilnej). Przeciw jego orzeczeniu można domagać się w ciągu dni ośmiu sądowego ustalenia wynagrodzenia w postępowaniu niesporнем.

Rzeczników sądowych należy powoływać z reguły z pośród stałej zaprzysiężonych rzeczników, i to z kół producentów i konsumentów kory.

Wynagrodzenie nie może przekraczać ustalonych, najwyższych cen.

Dla rozstrzygnięcia jest właściwy sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się ofiarowana do zakupna kora lub dębnica. Orzeczenie można zaczepić rekursem w ciągu ośmiu dni. Przeciw orzeczeniu drugiej instancji nie jest dopuszczalny dalszy środek prawnego.

Obowiązek dostawy nie ulega zwloce wskutek postępowania sądowego. Przy objęciu towaru, jeśli następuje ono przed zamknięciem tego postępowania, należy zapłacić tymczasowo ofiarowaną posiadaczowi zapasów cenę, przestrzegając przytem przepisów, zawartych w § 6. tego rozporządzenia.

§ 8.

Każdy producent skóry winien podać do wiadomości Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych do dnia 20. maja 1918 swe jednoroczne zapotrzebowanie kory i dębnicy, podając swoje zapasy i zasoby, które zapewniły sobie kontraktami dostawy, lub które w inny sposób uzyskały zamierza.

Ci producenci skóry, którzy życzą sobie pokryć swoje zapotrzebowanie całkowicie lub częściowo za pośrednictwem powyższej Centrali winni przytym oświadczenie się co do tego w sposób prawnie wiążący.

§ 9.

Producenci skóry winni przesłać Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych dnia 31. maja 1918 wykaz zawartych dotąd przez nich bez pośrednictwa Centrali zakupów kory i dębnicy i uzyskanych przez nich w innej drodze ilości tych materiałów garbarskich, używając przy tem wyłożonych w towarzystwie formularzy.

W dalszym ciągu mają oni wymienionej Centrali nadsyłać w ostatnim dniu każdego miesiąca podobny wykaz co do przedsięwziętych

w tym miesiącu bezpośrednio zakupów i uzyskanego wpływu zakupionej przez nich samych kory i dębnicy.

Centrala ma prawo policzyć producentowi skóry, który sam swoje zapotrzebowanie pokrywa, wynoszący 4% dodatek sprzedaży do ceny kupna, umówionej dla pokrytej ilości, albo mającej się ustalić w myśl § 7. Ministerstwu handlu zastrzega się prawo ewentualnego zniżenia tego dodatku sprzedaży.

§ 10.

Producenci skóry, którzy zamierzają pozbyć się zapasów kory i dębnicy, winni ofiarować je do zakupna Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych, przestrzegając postanowień § 6.

§ 11.

Na opał wolno kore dębową oraz dębnicę oddawać i jej na ten cel używać tylko wówczas, jeżeli jest grubo guzowata lub zepsuta (na przelomie ciemno-brunatna) i Centrala wobec tego nie przyjęła oferty.

Kto kore dębową lub sosnową albo dębnicę oddaje na opał lub jej na ten cel używa, ma donieść o tem właściwej według miejsca składu politycznej władzy I. instancji przedkładając dowody istnienia naprowadzonych powyżej warunków.

§ 12.

Ministerstwo handlu może zezwolić na wyjątki od przepisów tego rozporządzenia tylko z powodów na uwzględnienie zasługujących.

§ 13.

W razie przesyłania kory dębowej i sosnowej za pośrednictwem przedsiębiorstw kolejowych i żeglugi parowej ma nadawca dodać do dokumentów przewozowych dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione według dąbczonego wzoru przez Ministerstwo handlu.

O wystawienie poświadczenie przewozowego winien nadawca przesyłki prosić w drodze Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych.

Dla posyłek zarządu wojskowego, oraz dla posyłek z zagranicy której, z Węgier, Bośni lub Hercegowiny, nie są potrzebne takie poświadczenie przewozowe.

§ 14.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą polityczne władze pierwszej instancji karały aresztem do trzech miesięcy lub grzywnami do 20.000 koron.

§ 15.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Wieser wkr.

Poświadczenie przewozowe Nr.

Imię i nazwisko nadawcy
w (miejscowość) jest uprawniony do przewiezienia
..... $\frac{\text{sztuk}}{\text{kg}}$ (rodzaj towaru)
a to w czasie od do 191
z (nazwa stacji nadania)
do (nazwa stacji przeznaczenia)
(koleją lub okrętem parowym) pod adresem (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

..... (Miejsce i dzień wystawienia.)

..... (Podpis.)

Poświadczenie to należy dołączyć trwale do dokumentu przewozowego.
Dołaczanie poświadczenia należy uwidoczyć w dokumencie przewozowym
Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia.

164.

**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrem rolnictwa z dnia 2. maja 1918,***

dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla lutejszkowych materiałów garbarskich.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się:

§ 1.

W miejsce ustanowionych rozporządzeniem ministeryjnym z dnia 2. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 145, najwyższych cen dla kory sosnowej, dębowej, knoprów i ekstraktów garbarskich, wstępują ceny najwyższe, wymienione w dołączonym wykazie.

§ 2.

Związkom powszechnej użyteczności może Ministerstwo handlu zezwolić na nabycie i pozbawianie materiałów garbarskich z odpowiednim dodatkiem, który należy oznaczyć.

§ 3.

Rozporządzenie to wejdzie w życie z dniem ogłoszenia

Wieser w.l.

Wykaz najwyższych cen dla wymienionych poniżej towarów garbarskich.

A. Kora sosnowa,
dobry, zdrowy, suchy towar.

Pochodzenie (według stacyi prze- syłkowej)	Ceny w koronach za 100 kg		
	w zwo- jach	łamana lub fluzona	mielona
Kraje alpejskie na po- łudnie od Dunaju ...	31	38	40
Dolna i Góra Austry- na północ od Dunaju i Śląsk	26	32	34
Inne kraje koronne ...	23	28	30

B. Kora dębowá,
zdrowa, sucha o { conajmniej 50 procent Ja kory
najwyżej 50 „ II a „

Pochodzenie	Ceny w koronach za 100 kg		
	w wiąz- kach	krajana	mielona
Austria	35	38	40

C. Knopry.

Prima: towar nieuszkodzony przez wilgoć, wolny od obcych domieszek, dobrze manipulowany.

Secunda: towar uszkodzony przez wilgoć lub innego wpływu conajwyżej w trzeciej części.

Tertia: towar bardziej uszkodzony.

Pochodzenie	Ceny w koronach za 100 kg		
	Prima	Secunda	Tertia
Austria	60	47	38

D. Ekstrakty.

Gatunek	Cena w koronach za procent mate- rialu garbarskiego	
Ekstrakt drzewa dębowego	6	
Ekstrakt drzewa kasztanowego ..	pochodzenia austriackiego	6
Ekstrakt kory sosnowej	6	

Postanowienia ogólne.

Kora jest dobrą i zdrową, jeżeli na przełomie jest koloru jasnożółtego aż do jasno-brązatnego. Kora jest suchą, jeżeli się łamie albo łupie. Korę, nie odpowiadającą w zupełności tym postanowieniom, ale nadającą się jeszcze do celów garbarskich, należy oceniać odpowiednio taniej. Mocno guzowata albo zepsuta kora, nienadająca się do celów garbarskich, jest od przyjęcia wykluczona. Korę, koloru ciemno-brązatnego na przełomie, uważa się za zepsutą. Dopuszczać należy błędy nieuniknione, które pociąga za sobą zwyczajny proceder suszenia w lesie.

W najwyższych cenach mieścią się już koszta dowozu aż do stacyi załadowania i koszta załadowania lub koszta dostawienia do garbarni. Umieszczenie dęsej ochronnych, potrzebnych

ewentualnie do opakowania kory w wagonach, jest obowiązkiem sprzedającego.

Koszta opakowania można wstawić osobno w rachunek. Dla beczułek, w których przesyła się ekstrakty, można wliczać 50 K od beczki, o ile się ich nie zwraca dostarczającej fabryce. Za używanie i ulepszenie beczek nie może dostarczająca fabryka żądać dla każdorazowej przesyłki większego wynagrodzenia, jak 10 K od beczki.

Dla wagi jest miarodajne urzędowe odważenie, dokonane na stacyi nadawczej.

Odsetki, których żąda się ewentualnie przy sprzedażach na raty, nie mogą, licząc na rok, przekraczać stopy odsetkowej w eskoncie wekslowym Banku austriacko-węgierskiego o więcej, niż o dwa procent.